

Pol Hoste en Marie Baudet

October'Oktobre

Naar aanleiding van de derde aflevering van *October'Oktobre*, een samenwerkingsproject van Dito'Dito/Théâtre de la Balsamine/Beursschouwburg, hadden journaliste Marie Baudet en schrijver Pol Hoste een gesprek over *work in progress*, kritiek, taalkwesties, acteren, de relatie tussen acteur en toeschouwer, de zoektocht naar een maatschappelijke positionering van kunstenaars...

October'Oktobre

Een tweemaaljaarlijks evenement waarbij de acteurs van Dito'Dito en een twintigtal andere kunstenaars van beide kanten van de taalgrens tijdelijke allianties met elkaar aangaan om binnen de beperkte voorbereidingsfase van twee weken repetitie een korte voorstelling of presentatie te maken. Die creaties worden gedurende vier weekends afwisselend in Théâtre de la Balsamine en de Beursschouwburg getoond.

POL HOSTE *October'Oktobre* laat zich het makkelijkst omschrijven als een gelegenheid voor een bonte verzameling acteurs om gedurende vier weekends een soort patchwork te presenteren waaruit voornamelijk mag blijken dat ze er niet in geslaagd zijn om een volwaardige theaterproductie te realiseren. Maar omdat ze wellicht wilden voldoen aan de voorwaarden van een of andere subsidieregeling die hen een aantal voorstellingen oplegt, hebben ze een noodoplossing bedacht die ze *October'Oktobre* noemen...

Ik zeg dat omdat ik mij afvraag of dat idee niet leeft bij de critici, vooral bij diegenen die niet naar *October'Oktobre* zijn gekomen. Wat mij interesseert is het artistieke traject van een acteur/actrice en van een theatergezelschap. Daarom was ik zo geïnteresseerd in het *work in progress* zoals dat in *October'Oktobre* werd getoond. Daarom ook wou ik het in zijn geheel meemaken. Dat lijkt zo opvallend te zijn geweest, dat ik hier nu met jou aan tafel zit.

Een zelfde voorstelling kan de mist ingaan of succes hebben. Een acteerprestatie is afhankelijk van lokale omstandigheden. Maar wat de acteur/actrice van zichzelf en van zijn/haar werk verwacht en hoe daar wordt aan gewerkt, is iets wat veel verder reikt.

Voor mij was het dat idee dat *October'Oktobre* beheerste. Het werd niet aangereikt in de vorm van een discussie achteraf. Het was permanent aanwezig in het dramatische discours, in de regie, in de enscenering. Zeg ik dat wel goed? Weet je, het doek was al open. Het bleef ook open. Dat kwam niet alleen door *Octaaf/Octave* van Bart Luypaert, Paul Segers en Dett Peyskens of door de *Diary* van Patrick Vandewyer, of door de installatie van Alexandra Dementieva en Nedjma Hadj, beeldende kunst die in de ruimte van de gangen en de foyer te zien was.

Ik denk dat dit *work in progress* vooral door zijn impliciete dialoog vragen stelde. Voor mij hadden de voorstellingen en presentaties te maken met mijn werk, met wat ik zou willen, met wat ik moet opgeven, met wat ik kan doen, met alles waar ik geen antwoord op heb. Dat vond ik heel aangenaam.

MARIE BAUDET Dat onderscheid tussen een theatervoorstelling en een project dat bedacht werd om iemands werk te tonen, lijkt me in elk geval belangrijk en cruciaal in het geval van *October'Oktobre*. Cruciaal ook in hoe je het percipieert. Hier is duidelijk zelfs geen virtueel gordijn opengegaan. Je wordt geconfronteerd

met een gezelschap, met mensen die hun werk en, doorheen dat werk, zichzelf voorstellen. Verder kan ik mij indenken dat, naast de aandacht, ook de verwachtingen anders zijn dan bij een conventionele voorstelling. Wat je ziet en hoe je dat ziet, krijgt hier een nieuwe dimensie, die heel specifiek is, maar die tegelijkertijd misschien in staat is om onze blik op het theater in het algemeen op te frissen en een bres te slaan in al te starre ideeën over wat een voorstelling wordt verondersteld te zijn.

Hier weet men in elk geval dat men een toestand, een ding ziet, dat snel geboren is, dat drie keer gespeeld wordt en dat meteen weer zal verdwijnen. Je krijgt het gevoel dat je hier een risico neemt, net als het gezelschap zelf trouwens. Maar tegelijk geniet je van een soort privilege. Denkt de meerderheid van het publiek er ook zo over? Ik weet het niet, ik spreek vanuit mijn subjectieve blik, die uit liefde en/of uit noodzaak veel meer ziet dan het merendeel van de mensen. Het feit dat ik veel voorstellingen zie, beïnvloedt mijn aanvoelen. Positief of negatief. Oefening verscherpt de aandacht, maar veelheid stompt ze soms ook af.

POL HOSTE Een theatergezelschap dat zich tot het publiek wendt om tot een wederzijdse reflectie te komen over ieders persoonlijke manier van handelen in de wereld, geeft me een gevoel van solidariteit. Vind jij zo iets ook terug bij andere toneelgezelschappen?

MARIE BAUDET En dan nog zonder dat de zaal vol zit met vrienden... De vraag is natuur-